

Wisselend optreden

Klenke Quartett

Annegret Klenke en Beate Hartmann (viool), Yvonne Uhlemann (altviool) en Ruth Kaltenhäuser (cello).

M.m.v. Monika Henschel (altviool).

409de concert St. Kamermuziek Deventer
Deventer Schouwburg, 20 april 2022.

Door Elly van Plateringen, tot 2016 recensent van
de Stentor

DEVENTER - Met een interessante programmering keerde het Klenke Quartett terug in de Deventer Kamermuziekserie. Op het programma: Mamlok, Ravel en Mozart. Omdat de componiste Ursula Mamlok (1923-2016) in de lage landen niet heel bekend is, werd diens *Tweede Strijkkwartet* van een toelichting voorzien door Beate Hartmann. En zoals dat vaker gaat als men iets meer weet van de achtergronden: door deze toelichting kwam het werk van deze bijzondere componiste, in 1939 als kind gevlucht voor de nazi's, via Ecuador naar de Verenigde Staten gereisd en pas op hoogbejaarde leeftijd teruggekeerd naar haar geboortestad Berlijn, tot leven. Mamlok heeft een open componeerstijl met veel afwisseling die ondanks het modernere idioom zeker aanspreekt. Het Klenke Quartett ontmoette de componiste en werkte met haar samen.

“Kein Fuss auf die Erde”, zou zij hebben gezegd. En: “Wichtig ist dass Ihr Ausdruck habt”. Dat lukte wonderwel. Ondanks de wat schrille klanken kwam deze muziek helder en puntig, waar nodig met emotie of scherts, tot leven.

Een heel andere, warmere klank presenteerde het ensemble in *Strijkkwartet in F* van Maurice Ravel. In een palet zonder uitersten werden vooral de hoekdelen met structuur vertolkt. In het tweede deel (*Assez vif*) had iets meer scherts niet misstaan, maar het uitmuntende fundament van celliste Ruth Kaltenhäuser maakte veel goed. Omfloerst en bij vlagen zelfs dromerig klonk het derde, langzame deel. In ieder geval een interpretatie die boeide en tot nadenken stemde.

Na de pauze mocht altiste Monika Henschel (ook een gewaardeerde oude bekende in Deventer!) zich bij het viertal voegen voor het Zesde *Strijkkwintet in Es, KV 614 (1791)* van W.A. Mozart. Helaas, deze compositie kwam als geheel niet goed ‘uit de verf’. Er waren intonatieproblemen en vooral de eerste twee delen hadden wellicht veel diepgang gewonnen bij een iets minder hoog tempo en minder ritmische onrust. Wat vooral miste was elegantie en balans. Ook had de cadans van het *Menuetto* met wat meer raffinement zeker aan inhoud gewonnen. Maar Mozart is natuurlijk niet stuk te krijgen: de Finale vormde met z'n aansprekende thematiek, buitelingen, inhoudingen en fugati een heerlijk slot.